

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תפח
ערב שבת קודש פ' וישב,
מבה"ח טבת ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

התגלותו של הרבי מלך המשיח

*

נתרם ע"י

הרוצה בעילום שמו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

יעשה הקב"ה נס שהערבים לא יקחו את השטחים / משיחת ח"י אלול התשל"ח

זמן הגאולה

8

עכשיו לא נתפתח! / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

אומרים לו: מי שואל אותך? / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה

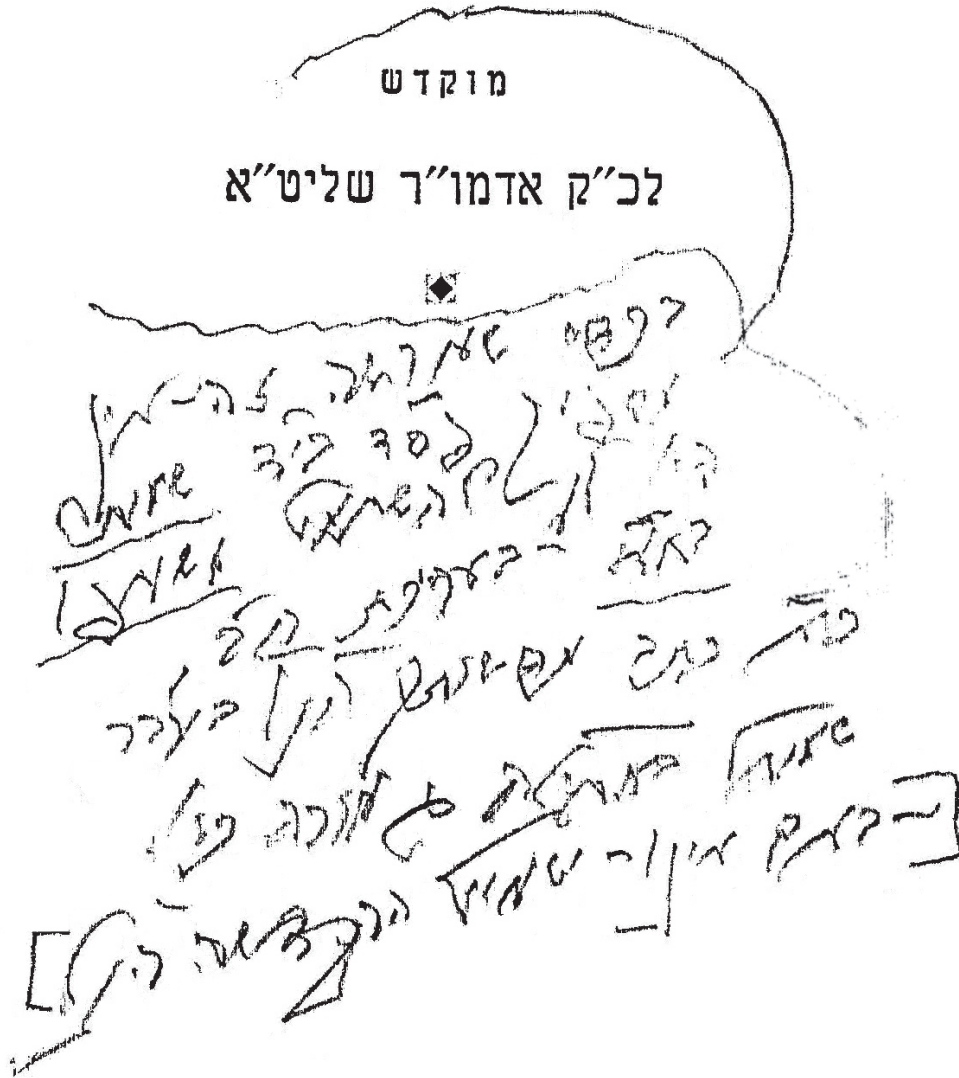
אעורר אקאגה אנה בנה - את האמת והפיוס והאפס'
לערוך בימי חנוכה בכל מקום ומקום כיווסי "הקהל" / הוראות הרבי מלך המשיח לשנת "הקהל"

12

כתב יד קודש

14

הוראה נדירה מרדכי כתנאי להדפסת "מוקדש לכ"ק אדמו"ר שליט"א" / צילום נודד ממענה ביק ארע

הוראה נדירה מהרבי כתנאי להדפסת "מוקדש לכ"ק אדמו"ר שליט"א"

קבצים וספרים רבים היוצאים-לאור מוקדשים לכ"ק אדמו"ר שליט"א במענה שלפנינו נגלית האחריות הגדולה בהקדשה זו המוטלת על כתפי המוציאים לאור, כמו גם זהירותו הגדולה של הרבי שליט"א למנוע פגיעה באדם מישראל ח"ו, אפי' בספק ספיקא

פענוח המענה:

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הקיף את התיבות "מוקדש לכ"ק אדמו"ר שליט"א וכתב:

בכדי שארשה זה – אין מספיק פס"ד בי"ד [=פסק דין בית דין] שמותר הי' לו להשתמש משותפו בח"א [=בחלק א'] – בעריכת ח"ב,

כ"א כתב מהשותף הנ"ל בעבר שמוחל במחילה גמורה כו'.

[– באם אינו – ישמיט ההקדשה הנ"ל]

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהר"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

יעשה הקב"ה נס שהערבים לא יקחו את השטחים

מאחר והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהיתה ב"קעמפ-דיוויד", אזי אין ברירה ומוכרחים לדבר על כך ● מעולם לא שיערו שיתנו הכל ולא יקבלו כלום! ● מה שחתמו ודברו על השלום - זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. משא"כ כשנותנים שטח - הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב"! ● עוד יותר מצער ומבהיל - שכבר עברו שלשה ימים שקוראים ולומדים בזה כמה פירושים, ובכל זאת ישנם יהודים שאומרים שזה הישג! ובמה מתבטא ההישג - שיש שלום...! איפה השלום!?! ● תרגום חפשי משיחת ח"י אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה*

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

בדרך מקרה אלא בהשגחה פרטית... בכוונה ע"י שני הצדדים), במילא אפשר לפרש בו כל מיני פירושים, ומיד יתברר שלא זו בלבד שאין דעה אחת (כפי שרוצים להשלות את עצמם) ונשארו שלש דעות [אה"ק, ארה"ב ומצרים], אלא יתירה מזו: הרי לכל אחד מהשלשה ישנם יועצים, אם-כן, כמספר היועצים כך מספר הדעות!

התמזל מזלם בכך שהם נפרדו עם נשיקות וחיבוקים (עם כל הדרכים שהיו בזה) - ויהי רצון שינצלו זאת באופן טוב, ורק אחר-כך

... ג. מאחר והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהיתה ב"קעמפ-דיוויד" [ואם לא יאמרו מאומה אזי בצאתם מההתוועדות יחשבו האם הי' כדאי לבוא, היות ולא שמעו מלה אחת ויחידה על כך], אזי אין ברירה ומוכרחים לדבר אודות זה, למרות ש"המשכיל בעת ההיא ידום"¹, ומה יש להגיב, שהרי ההסכם נכתב בשפה בלתי-ברורה (ולא

^{*} השיחה מובאת בזה בקשר עם הדיבורים על מסירת שטחים לערבים היל"ת. המו"ל.

(1) עמוס ה, יג.

יתחילו להתמקח מה התכוונו וחשבו, כולל – מה אמרו ומה עשו.

אך היות שדבר זה הרי נכתב ונחתם – מוכרחים לומר משהו אודותיו (כיון שאם לא אזי יתחילו להרהר האם הי' כדאי לשבת שעתיים בהתוועדות שהרי לא יודעים מהי המסקנא מ"קעמפ דייויד").

[ובאמת אין כל תועלת בזה שהוא יידע מה נעשה עם "קעמפ-דייויד", היות ואינו יכול לשנות בזה מאומה – ובמכל-שכן וקל-וחומר: אם שלשת האנשים שנפגשו [פרעזידענט ארה"ב ומצרים וראש ממשלת ישראל] אינם יכולים לשנות בזה כלום, עאכו"כ אלו שבאו להתוועדות.

ובפרט שלהם ישנו תפקיד שונה לגמרי: תפקידם של השלשה הללו הי' קשור עם הענינים שדוברו שם, אך אלו הנוכחים בהתוועדות זו – ענינם ושליחותם לעשות מהעולם הזה דירה לו ית' בתחתונים בגלוי על-ידי לימוד התורה וקיום המצוות ועל-ידי "כל מעשיך יהיו לשם שמים"² ו"בכל דרכיך דעהו"³ – וכל שאר הענינים אין זה ענינם כלל, הם אינם יכולים לפעול בזה כלום.

אך אעפ"כ, מכיון שרבים דורשים, שואלים ומטרידים ("מ'דערגייט די יאָרן") ע"כ שמוכרחים לומר משהו בנוגע לזה (ואם לא ייאמר אין לתאר במילים מה שיקרה ("גאָר ניט שייך צו זאָגן")!...) – אינני יודע מה אין לתאר ומה כבר יעשו באם לא ייאמר כלום, שהרי בהתוועדות זו הם כבר היו, זה כבר אבוד ולא ניתן לשנות זאת), אזי כיון שזהו רצון הרבים, ידברו על זה אך בקיצור הכי נמרץ, מאחר וזהו דבר מצער ומבהיל!:

בודאי היו כמה ענינים שדובר עליהם בחשאי, אולם ישנם גם ענינים שדובר

(2) אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג. וטו"ע או"ח סרל"א.

(3) משלי ג, ו. וראה רמב"ם וטו"ע שם.

אודותם בגלוי ובמעמד שלשתם, ושלשתם שמעו זאת ואח"כ חתמו על כך – והרי זה לכאורה ענין שאין לשנותו.

ואף אם יאמרו שהיו ענינים שסוכמו בחשאי אשר שינו את מה שדובר בגלוי – הרי כאשר מדובר על מה שעומד להצבעה בעד או נגד, מוכרחים להצביע על דברים שישנם בגלוי (ולא אלו שבחשאי).

ד. מה שייכולים לומר על כך, על-כל-פנים בקיצור נמרץ, הוא דבר הכי מצער ומבהיל: מעולם לא הי' אפשר לשער שיתנו הכל ולא יקבלו כלום!

הדבר היחידי שרוצים להשלות את עצמם שקבלו הוא – הבטחה בעל-פה [מאחד שלא יודעים כמה זמן הוא יחזיק על הכסא, וגם כשיושב על הכסא הוא זקוק ל"דוד העשיר" שיושב אי-שם בחצי-האי-ערב (בערב הסעודית) – אין זה סוד אצל אף אחד, וגם שלשה הנ"ל מודעים לזה]

וההבטחה היא: שאם הכל יתנהל באופן טוב וחלק, הוא יסכים שינהלו משא-ומתן על השלום, ואחר-כך הוא יסכים שבמשך השנים יהיה ענין של שלום, יחסים דיפלומטיים וכו'.

– בעבר כבר ראו בפועל איזה ערך יש לו ליחסים דיפלומטיים, שברצונו הוא מצווה לדיפלומטים שלו לחזור וברצונו הוא שולח אותם הלאה, וכל הדבר הזה הוא ענין ש"בין לילה הי' (ובין לילה אבד)"⁴, ואחר-כך לא יודעים כיצד זה ימשך.

וכאמור, לא יודעים כמה זמן וכיצד הוא יחזיק – האם הוא יהי' מושל בעצמו וברצונו, או שיהי' כפוף לרצונו של נותן הכסף, ובעצם, ברור שהוא מוכרח להתנהג כרצון נותן הכסף.

ומה שחתמו ודברו על השלום – זהו דבר שייכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאינ-כן כשנותנים שטח – הרי

(4) יונה ד, י.

בהלל והודאה"⁶, וגם זכרון הנס נקבע בהדלקת הנרות⁷, "נר מצוה ותורה אור"⁸ ("זכרון הנס נתקן בעניני עבודת ה'").

ומזה מובן, שימי חנוכה מסוגלים ביותר להוסיף עידוד וחיזוק בלימוד "תורתך" ובקיום "חוקי רצונך", "נר מצוה ותורה אור", ובאופן ד"פירסומי ניסא"¹⁰, "ברוב עם"¹¹, שזהו גם התוכן ד"הקהל את העם האנשים והנשים¹² והטף¹³ גו' ליראה¹⁴ את ה' אלקיכם"¹⁵.

[. . .] ולכן, כדאי ונכון שבמשך ימי חנוכה יערכו בכל מקום ומקום התוועדויות ומסיבות ("הקהל") של שמחה¹⁶, הן לאנשים הן לנשים והן לטף¹⁷, שבהם יעוררו אודות עניני תורה ומצוותי', "נר מצוה ותורה אור", ועד לראשית העבודה ועיקרה ושרשה¹⁸ "ליראה את ה' אלקיכם"¹⁹.

והתקווה חזקה, אשר, הצעות הנ"ל – שבודאי יפרסמום בכל מקום ומקום – תתקבלנה בסבר פנים יפות ובשמחה, והעיקר, שתתקיימנה בפועל ממש, "המעשה הוא העיקר". (קטעים משיחות ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ח – מוגה)

הדגשת הענין ד"ליראה את ה'" בתומ"צ גופא.

וענין זה שייך במיוחד לבחי' ה"שמן" שבתורה, פנימיות התורה, ובפרט כפי שנתבאר בתורת חסידות חב"ד – שענין באים "ליראה את ה'", "דע את אלקי אבך ועבדהו בלב שלם" (דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב).

(15) וילך לא, יב-ג.
(16) כולל גם בבית הפרטי, בחוג המשפחה וכו' – כידוע המנהג אצל רבותינו נשיאינו ש"באחד מלילי חנוכה היו עושים כעין פאָרבריינגען עם בני הבית כו" ("היום יום" כ"ח כסלו).

(17) ולהעיר, שענין זה שייך גם להאמר ע"ד המנהג דנתינת דמי חנוכה – כי: נתינת דמי חנוכה פועלת שמחה, וגם, כשמודיעים ע"ד חלוקת דמי חנוכה – מתקבצים ומתקהלים רבים, וכשמוסיפים בדמי חנוכה, ניתוסף גם במספר המתקהלים כו'.

(18) תניא רפמ"א.

(19) להעיר ממש בהשלמה לשו"ע אדה"ז שם, "יש נוהגין בסעודות אלו לומר שירות ותשבחות להשי"ת . . . ועי"ז ניכר שהסעודה באה לחבב ולפרסם הנס, ואז הוי סעודת מצוה לכוי"ע".

(6) שבת כא, ב.

(7) ראה בפרש"י שם.

(8) משלי ו, כג. וראה פרש"י ד"ה בנים ת"ח – שבת כג, ב.

(9) השלמה לשו"ע אדה"ז שם.

(10) שבת כג, ב.

(11) ל' הכתוב – משלי יד, כח. וראה אנציק' תלמודית בערכו. וש"נ.

(12) שהרי "נשים חייבות בנר חנוכה שאף הן היו באותו הנס" (שבת כג, א), ויתרה מזה – "על ידי אשה נעשה הנס" (פרש"י שם).

(13) שהרי חנוכה קשור במיוחד עם ענין החינוך, כנ"ל ס"ט (ראה בתחילת הע' הקודם).

(14) התכלית ד"תורתך" ו"חוקי רצונך" – "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה ליראה את ה' אלקינו" (ואתחנן ו, כד. וראה תניא ספכ"ג).

ולהעיר גם מהדיק ד"תורתך", שמלחמת היוונים היתה (לא על לימוד התורה וקיום המצוות עצמם, אלא) שלא להזכיר שהתורה היא תורת ה', "תורתך", ושהמצוות הם חוקי רצונו ית', "חוקי רצונך" ("היום יום" ב' טבת. וראה לקו"ש חכ"ע ע' 238. וש"נ) –

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יומות

לערוך בימי חנוכה בכל מקום ומקום כינוסי "הקהל"

בשנים האחרונות הולך ומתדרדר מצב החינוך דילדי ישראל (הן בחוץ-לארץ והן בארץ-ישראל) באופן מבהיל, ולמרבה הצער כו', ישנם מאות ואלפים כו' מילדי ישראל שאין להם שום מושג בעניני יהדות, תורה ומצוות¹.

ולכן, צו-השעה על כו"א להשתדל כפי יכלתו ויותר מזה כו' - בחינוך ילדי ישראל ברוח התורה ומצוות², בדרך יעקב, ישראל סבא.

וסגולה מיוחדת בשנה זו, שנת הקהל - כמ"ש³ "ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלקיכם כל הימים".

[.] ובעמדנו ביום הש"ק שממנו מתברכים ימי חנוכה, יש לעורר ולזרז אודות ההוספה בעניני "הקהל"²:

[.] ידוע³ שעיקר הנס דחנוכה הי' בנוגע לענינים רוחניים, לימוד התורה וקיום המצוות, "בטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות"⁴, "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך"⁵, ולכן, גם הנצחון הוא בעיקר נצחון רוחני, "קבעום ועשאוים ימים טובים

(1) וילך לא, יג.

(2) להעיר מהשייכות ד"הקהל" לפרשת השבוע - "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", "מגורי לשון אסיפה וכניסה, כמו אוגר בקיץ" (או"ת לה"מ ס"א), ו"מגורי הוא לשון יראה, וגם לשון אוצר . . יראת ה' היא אוצרו" (תו"א פרשתנו כז, ב) - אסיפה וכניסה דכל ישראל (יעקב - שנשמתו כלולה מכל הנשמות שבישראל (אגה"ק ס"ז)) "ליראה את ה' אלקיכם כל הימים".*

(* ראה זחר פרשתנו (קפ, א) "מאי מגורי אביו, כד"א מגור מסביב, דכל יומיו הוה דחיל והוה בדחילו", - ע"ד מ"ש "ליראה גו' כל הימים". וראה לקוטי לוי"צ שם (ריש פרשתנו) "הכפל דחיל בדחילו, י"ל יראה תתאה ויראה עילאה, וזוהו מגורי לשון רבים, ב' בחיי יר"ת וירע". ועפ"ז יש לבאר גם הדיוק ד"כל יומיו" ("כל הימים" - מכיון שירע היא למעלה משניימים כו').

ובפרטיות יותר: (א) "הנה אנחנו מאלמים אלומים גו' תסובינה אלומותיכם ותשתחווין לאלומתי" (פרשתנו לז, ז), קיבוץ ואסיפת י"ב השבטים, ע"ד הענין ד"ויקהל משה", "בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל", ע"י הביטול דהשתחווואה כו' (אוה"ת פרשתנו רדע, ב ואילך), (ב) "והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי" (פרשתנו שם, ט) - שהשתחווואה והביטול היא אצל האנשים (שמש) והנשים (ירח) והטף (כוכבים), ע"ד "הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו' ליראה את ה' אלקיכם" (ראה אוה"ת שם רעו, ב ואילך).

(3) ראה ג"כ לבוש, ב"ח וט"ז או"ח ר"ס עת"ד. השלמה לשרע אדה"ז (להר"נ מדובראוונא) שם ס"ג.

(4) רמב"ם ריש ה' חנוכה.

(5) נוסח "ועל הניסים".

לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" - מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל הענינים הקשורים לאבטחת המקום!

זאת אומרת: מוסרים ענין שלא ניתן להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שזה תלוי בכמה ענינים), והוא מבטיח דבר שיכולים לשנותו בכל יום אך שרוצים!

ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) - הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שכאשר מודיעים שמוכנים להתפטר משטח מסוים ולתיתו בתנאים מיוחדים - זה גופא הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך ליהודים באופן של "נחלת עולם".

ה. לאחמ"כ נוסף עוד ענין:

רוצים למסור את ההנהלה האזרחית לערבים (ורק במקומות מיוחדים יחזיקו אנשי צבא), ובאופן שהם יהיו אחראים לבחור את מנהיגיהם ולהתנהג כפי שנראה להם, מכיון שישראל היא מדינה דמוקרטית וכו'.

הנה כבר ראו בפועל, שכאשר הם קיימו בחירות (אפילו בערים שבהם הי' ממשל צבאי והבחירות היו תחת השגחתו), הם בחרו את אלו שאין להאריך מי הם (לשם מה לקרוא להם בשמות מסויימים? - "אל תפתח פה לשטן"⁵, ויהי רצון שיעשו תשובה ויהיו חסידי אומות-העולם),

הרי עאכו"כ שכאשר ימסרו לידם את ההנהלה האזרחית, והם יחליטו שהמטרה צריכה להיות שלהם, השמירה צריכה להיות תחת מרותם והנשק צריך להיות אצלם וכו' - הרי בזה היהודים כובלים לעצמם את הידיים

(5) ראה ברכות יט, א.

"האָט מען זיך אליין געבונדן די הענט") שמוכרחים לוותר להם!...

ומה שמבטיחים שזה יהיה בעוד כשנתיים, או שלש או חמש שנים - הרי כשמסכימים בעקרון ("פרינציפ") לוותר על דבר מסויים, אין שום יסוד יותר מאוחר לעמוד על כך שזה מוכרח לקחת שנתיים, כי אחרי שאומרים שמצד צדק ויושר ימסרו זאת בעוד כשנתיים - הם טוענים טענה פשוטה: כיון שזה צדק ויושר, מדוע שיעשו את זה בעוד כשנתיים? יש לעשות זאת מחרתיים!

ו. כאמור לעיל, בודאי ישנם ענינים שלא פורסמו לעת-עתה, אבל ישנם ענינים שנעשו באופן גלוי, ועליהם צריכה להיות ההצבעה ולא יכולים להתחרט עליהם.

מדובר על מה שכתוב וחתום אשר מוסרים את כל השטחים, ורק במקומות מיוחדים (באופן יוצא מן הכלל) יחזיקו אנשי צבא, ואפילו במקומות אלו הממשל אזרחי יהיה בידי אלו החיים שם.

שזה כולל את העיר חברון, שבה חיים עשרות-אלפי ערבים ולא מניחים אפילו ליהודי אחד ויחיד להתיישב בה!

- בירושלים העתיקה התיירו לכל-הפחות למאה יהודים להתיישב, אך בחברון - במשך למעלה מעשר השנים הללו (תשכ"ז - תשל"ח) לא התיירו אפילו ליהודי אחד ויחיד להתיישב, ולא בגלל שלא היו יהודים שרצו להתיישב שם - אלא בגלל שלא הרשו להם להתיישב בכח הזרוע!

שבזה גופא הדגישו למי שייכת חברון (ועל-אחת-כמה-וכמה שכך כתוב וחתום), ועל-דרך-זה שכם וראמאלה, ועל-דרך-זה גם רוצים להתמקח על ירושלים העתיקה (ש"אל תפתח פה וכו'")!

ואפילו כאשר בחסדי ה' זה יעבור כפי שצריך להיות, אבל זה שכתבו וחתמו הוא דבר

מצער ומבהיל.

ועוד יותר מצער ומבהיל הוא – שכבר עברו שלשה ימים שקוראים זאת ולומדים בזה כמה פירושים, ובכל זאת ישנם יהודים ש(לא רק אינם אומרים שזה דבר מצער ומבהיל, אלא עוד) אומרים שזה הישג! ובמה מתבטא ההישג – שיש שלום!...

איפה השלום?! הרי משא-ומתן נמשך חודשיים, שלשה או תשעה חודשים – שבזמן זה אף אחד אינו יודע מה יהיה עם אחד מהשלשה או עם שניים מהשלשה, הם עצמם אומרים שאינם יודעים ושהם תלויים בדעת נותן הכסף!

ובמה שכבר נעשה – הרי נגרם ההיזק הכי גדול: כתבו שהשטחים שייכים לאלו החיים שם, ושהם צריכים לנהל מקומות אלו כפי רצונם; ורק כדי לאבטח שטח אחר הנמצא במקום אחר (בבעלות יהודים) – יחזיקו במקומות מיוחדים אנשי צבא, ומה יהי' – בשעה שהממשל האזרחי הערבי יחליט שצריכים לשלח אותם משם – הרי יכולים לשער מה יהיו התוצאות!

ז. חוזרים שוב על אותה טעות שעשו לאחר מלחמת ששת הימים, לאחר המלחמה שהחלה ביום-הכיפורים, ואותה טעות שעשו כאשר היו סמוך ל'תעלת סואץ' בפעם הראשונה:

ה' "אלקי הצבאות" נתן את הנצחון לצבא – אך אחר-כך באו יהודים שה' העניק להם בחירה חופשית והחזירו את זה בחזרה, וכעת חוזרים שוב על אותה טעות!

אך מאחר ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁶ – ודאי יקרה אותו נס שקרה אז (שכעת זקוקים לנס ביתר שאת וביתר עוז, היות והטעות והנסיגה היא יותר ממה שהי' אז): אף-על-פי שרצו אחריהם והפצירו בהם

(6) תהלים קכ"א, ד.

שיקחו את השטחים (מטעמים שונים ומשונים), בכל זאת הי' נס והם סירבו לקחת! (הם אמרו שלא רוצים לקחת מכיון שהם רוצים את הכל; אך הטעם האמיתי הוא משום ש"לב מלכים ושרים ביד ה'").

וכאמור, בודאי יהי' גם עתה אותו נס.

ח. והנה, כיון שצריך ללמד זכות על היהודים, אולי יש לומר שהטעם מדוע כתבו וחתמו על נייר שכזה, הוא: היות וסמכו על הנס שהערבים לא ירצו לקחת את זה. אמנם זהו לימוד זכות דחוק, אבל על יהודים צריכים לחפש אפילו לימוד זכות כזה!

וכאמור, שגם בימינו אלו יקרה הנס שהערבים לא ירצו לקחת את זה (מצד איזה סיבה שתהי' שיאמרו בגלוי), וכל ארץ ישראל לגבולתיה תהי' של היהודים באופן של "נחלת עולם",

וינהגו כפי שהקב"ה הורה בתורתו בכלל, ובפרט בפסק-דין בשולחן-ערוך הלכות שבת שאסור לתת אף טפח ממקום הנמצא "על הספר" (על הגבול), אפילו כשהם אומרים שהם באים רק "על עסקי תבן וקש", כפי שהוא אומר שם הטעם "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

ט. ויהי רצון שתהי' סוף שנה (תשל"ח) שקטה ("א רואיקן סוף יאר"), והתחלה טובה לשנה טובה ומתוקה, שתהי' שנה בשלימותה כשם ששנה זו היתה שנה מעוברת והשלימה בפשטות את כל החסרונות (בימים) שהיו בשנים שעברו,

כולל גם הענין דשלימות העם ע"י תיקון החוק דגיוור כהלכה – אשר אלו שאינם יהודים ישארו אינם יהודים כל זמן שלא התגיירו כהלכה, יחד עם הענין דשלימות התורה, לימוד התורה וקיום מצוותי',

אשר זה יוסיף עוד יותר בענין דשלימות

(7) ע"פ משלי כא, א.

אומרים לו: מי שואל אותך?

[. .] מכיון שעשיית הדירה לו ית' היא ע"י "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" (ורק הגילוי בפועל ממש הוא בגאולה העתידה), הרי, גם בזמן הזה נעשה עוה"ז בבחינת מקום קבוע, ובמילא, שייך כבר ענין של פסק-דין, ולכל לראש – הפסק-דין אודות הגאולה שצריכה להיות תיכף ומיד.

ובפרט בימינו אלו, שכבר נסתיים כללות הענין ד"מעשינו ועבודתינו", עד כדי כך, שסיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" (בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר), הרי בודאי שצריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש תיכף ומיד.

וכאשר בא משהו – היפך מ"שפיץ-חב"ד" – וטוען שעדיין לא מוכנים וראויים לגאולה כו', אומרים לו: מי שואל אותך? מה אתה מתערב בענינים אלו? – ישנו פס"ד ברור בתורה שכבר "כלו כל הקיצין", לא רק סיום הגלות, אלא גם סיום הקיצין! ואדרבה – החסרון הוא בד, שחושב הנך שעדיין לא ראויים וכו', עשה תשובה, ואז, תראה גם אתה שראויים ומוכנים לביאת משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

כאשר מתתיהו מצוה ללכת למלחמה – לא שואלים שאלות!

כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה – לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה – כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד – אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך ציוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, שבת חנוכה, מבה"ח טבת ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמובן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה'17 זו הלכה"18 שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"19 (כמובן מזה שהגמרא אומרת20 שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה'17").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בנערנו ובזקנינו גר' בבנינו ובבנותינו"21, וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם"22 כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה23, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"24, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוי'שע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גר' בארץ מגורי אביו"25 באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא26, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(17) עמוס ח, יב.	(23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך. ובכ"מ.
(18) שבת קלא, ב.	(24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.
(19) שם.	(25) פרש"י שופטים שם.
(20) שם.	(26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.
(21) כמ"ש בצי"מ – בא י, ט.	
(22) ישע"י ס, ט.	

הארץ לגבולותי' – שבקרוב ממש יזכו לקיום היעוד ד"ירחיב ה' אלקיך את גבולך"8 בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, והוא יסיים את החושך כפול ומכופל, ורק אז תחל האתחלתא דגאולה.

ו"יערה עליהם רוח ממרום"9 – על כל יהודי, עאכו"כ על אותם היהודים שמדברים בשם יהודים רבים או בשמם של כל בני ישראל – שיעשו את כל הענינים ע"פ התורה

והמצוה, והיות ש"הם חיינו ואורך ימינו" – אם-כן יהי' להם אז כל טוב גשמי ורוחני, בטוב הנראה והנגלה, עוד בימים האחרונים בגלות, ולאחמ"כ באתחלתא דגאולה ותיכף ומיד בגאולה האמיתית והשלימה,

ויבנה בית המקדש במקומו10, "והיתה לה' המלוכה"11, למטה מעשרה טפחים, ובשמחה ובטוב לבב.

(10) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

(11) עובדי' א, כא.

(8) שופטים יט, ח ובפרש"י.

(9) ראה ישע"י לב, טו.

בהמשך לשיחה הבאנו קטע נוסף באותו ענין

האמריקאים לא האמינו למשמע אזניהם

[. .] כאשר שמעו בווינינגטון את תוכן הדברים של אותה משלחת – לא יכלו להאמין למשמע אזניהם, שאכן, מתכוונים בכל הרצינות להחזיר את השטחים!...

ובכל אופן, לאחר שהצליחו לשכנע אותם שאכן זוהי כוונתם – הרי בהתאם לבקשתה של המשלחת, העבירו הודעה והצעה זו לערבים.

וכאן אירע הנס – שלמרות כל זה לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת!... הטענה הרשמית היתה שרצונם לקבל יותר ממה שהיו מוכנים לתת להם, אבל בכל אופן, בנוגע לפועל – לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת להם!

ובנוגע לענינו:

מכיון שכבר היה לעולמים נס כזה – הרי רואים כבר כיצד יכול להיות נס כזה גם בימים אלו, כלומר, אפילו אם ימשיכו חס-ושלום ללכת באותה הדרך כפי שהלכו עד עתה, יעשה הקב"ה נס שהערבים לא ירצו לקחת!

(משיחת ש"פ חיי-שרה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא פרומא חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

עכשיו לא נתפתה!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל² –)הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוה" ואודות טענת בני³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"⁴ העיקר לצאת מהגלות⁵.

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"^{5*} – ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך?!

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייזן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"⁶ כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב יותר שתשאיר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה ("ח"ו")!...

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים – כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאַזט איינרעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאיר בגלות – אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת ויו"ט: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי"⁷, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות – מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשובך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו – שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי הם כוונות אמיתיות – אבל אם מכוונים את הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר

(1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.

(2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

(3) ברכות ט, סע"א ואילך.

(4) לך טו, די.

(5) שם סכ"ז.

(6) פריש"י בפרשתנו לז, ב.

(7) שבת ז, א.

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע'

כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(9) זח"א רכה, א.

מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והובא ברד"ק¹¹, בשבלי הלקט¹², ברוקח¹³ וכו' – שיהודי צריך לתבוע את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה¹⁴ לתבוע, שהוא תובע מתי כבר תבוא הגאולה¹⁵!

ועד שהחיד"א כתב¹⁶, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. זוהי ההוראה שלמדים מספור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע ("הקלוגינקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאיר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), שצריכים לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות"

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתמצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באָוואָרענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

(10) מזמור יא.

(11) סוף שמואל ב.

(12) דין סדר ברכת המזון סי' קנז.

(13) הל' תפלה סי' שכב.

(14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה וכתב הרמב"ם).

(15) ראה "יחי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.

(16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי.